

КНЕЖЕВА ВЕЧЕРА

Славу слави српски кнез Лазаре
у Крушевцу, мјесту скровитоме.
Сву господу за софру сједао,
сву господу и господичиће:
с десне стране старог Југ-Богдана,
и до њега девет Југовића;
а с лијеве Вука Бранковића,
и осталу сву господу редом;
у заставу војводу Милоша,
и до њега дв'је српске војводе:
једно ми је Косанчић Иване,
а друго је. Топлица Милане.
Цар узима златан пехар вина,
па говори свој господи српској:
„Коме ћ' ову чашу наздравити?
Ако ћу је напип по старјештву,
напићу је старом Југ-Богдану;
ако ћу је напип по господству,
напићу је Вуку Бранковићу;
ако ћу је напип по милости,
напићу је мојим девет шура,
девет шура, девет Југовића;
ако ћу је напип по љепоти,
напићу је Косанчић-Ивану;
ако ћу је напип по висини,
напићу је Топлици Милану;
ако ћу је напип по јунаштву,
напићу је војводи Милошу.

Та ником је другом нашит нећу,
већ у здравље Милош-Обилића!
Здрав, Милошу, вјеро и невјеро!
Прва вјеро, потоња невјеро!
Сјутра ћеш ме издат на Косову,
и одбјећи турском цар-Мурату!
Здрав ми буди, и здравицу попиј,
вино попиј, а на част ти пехар!“
Скочи Милош на ноге лагане,
пак се клања до земљице црне:
„Вала тебе, славни кнез-Лазаре!
Вала тебе на твојој здравици,
на здравици и на дару твоме,
ал' не вала на таквој бесједи!
Јер, тако ме вјера не убила,
ја невјера никад био нисам,
нит' сам био, нити ћу кад бити,
него сјутра мислим у Косову
за ришћанску вјеру погинути!
Невјера ти сједи уз кољено,
испод скута пије ладно вино:
а проклети Вуче Бранковићу!
Сјутра јесте лијеп Видов данак,
вићећемо у пољу Косову
ко је вјера, ко ли је невјера!
А тако ми бога великога,
ја ћу отић сјутра у Косово,
и заклаћу турског цар-Мурата,
и стаћу му ногом под гр'оце!
Ако ли ми бог и срећа даде
те се здраво у Крушевац вратим,
уватићу Вука Бранковића,
везаћу га уз то бојно копље —
као жена кућел' уз преслицу,
носићу га у поље Косово!“